

Akif Ağabey, Akif Ağabey...

Evet ağabey, seni itmişlerdi. İtenler son zamanlar mahcuptu, pişmandı ve kendilerine çekmek istiyorlardı ama sen artık onlarla aynı yerde olmak istemiyordun, davetlerine icabet etmiyor, çağrılarına uymuyordun. Asaletin, kumaşın tenezzüle maniydi. Zira onlarla aynı yerde değildin. Zira menzilini, mevziini, dilini, duygunu, düşünceni terk etmemiştin. Meydan yerinde, kavganın göbeğindeydin ama kalbini, gönlünü muhafaza için kendi üstüne, kendi içine kapanmıştın.

Mustafa Şahin

Akif ağabey sen gideli neredeyse on ay oldu. Sana çok hasretlik duyuyoruz. Senin bıraktığın gittiğin bu dünyada iyi değiliz. Geçen zaman nasıl mı geçti? Kısaca, sensiz geçti. Yani, anlamsız, rüyasız... Türkiye de yüzü de sensiz iyi değil. Eksik yarım. Biz de iyi değiliz. Kalbimiz, gönlümüz, kafamız fazlaca karışık. Sensiz bir başka dünyadayız. "Sensiz" demek çok ayıp, biliyorum ama söylemiyor, kızmıyor, yazmıyor, sorularımıza, telefonlarımıza cevap vermiyorsun ağabey. Özlüyoruz işte. Birbirimizde gidermeye çalışıyoruz özlemimi ama olmuyor. Her konuşmanın ardında fark ediyoruz ki, kimse sen değil. Sen gittin gideli neler yaşandı neler? Memleket, bölgemiz, dünya öyle bir yere geldi ki, bazen giyabında iyi ki bugünleri görmedi diyoruz. Sensiz kalışımıza yandıığımız gibi dünya hallerini izahsız kalışımıza da yanıyoruz.

Kalsaydın yazsaydın elbet bir izah bulur, bir ufuk gösterir, bir çıkış kapısı işaret ederdin ama galiba artık çelişkilerimize, başarı uğruna ihtirasa, değişime, dönüşüme, manevraya da-

yanamazdın. Senden sonra elem, hüznü, keder daha çok arttı, kanlı tragedyamız daha da kanlandı. Dünyaya İslam noktayı nazarından bakınların kafası kalbi daha ziyade karıştı. Gücün tahakkümü daha çok arttı. Müslüman yurdunun çelişkileri daha ziyade derinleşti. İslamî/İslamcı bakış geri çekildikçe nasyonalizm köpürdü, şovenizm kabardı. Bölgemizin acısı, kanaması arttı. Ne yaman çelişki. Şimdi daha çok ateşli silahla kanamamızı durdurmaya çalışıyoruz. Suriye'nin acısı arşı tuttu. Bir Vietnam Bir Afganistan olmaya doğru gidiyor. Allah muhafaza ama öyle... Hakikat ne hazindir ki, ya devletlerin ya örgütlerin kol gücüyle kalplerden sökülüyor. Gün olmuyor ki, bir çelişkiye, bir yarıya bakarken seni aramayalım, seni yâd etmeyelim ağabey. Sana öyle hasret ve seni aramamız gereken öyle çok şaşılacak şey yaşıyor ki.

İnsanıza ya ağabey. Her şeyi erteliyoruz. Sana söyleyeceklerimizin hemen hepsini, bir kez olsun hakkını teslim etmeyi bile ertelemiştik. Ama biz kimiz ki, ağabey. Bu da bizim kaderimiz işte. Nadânlık, nankörlük, gecikme. Sana duyduğumuz sevgiyi, muhabbeti, saygıyı bile İçimizde bıraktın. İki Mart doğum günündü. Ab-

En sevdiği fotoğrafı
Fotoğraf: Dursun Çiçek

Akif Emre arşivinden

dullah haber verdi de öyle haberdar oldum. Bir yolunu bulup her gün senden bahsediyordum Abdullah. Şükür ki, doğdun ağabey. Şükür ki, tanıdık seni. Demek senin mevsimin bahardı. O yüzden vurgundun güzelliğe. O yüzden erguvanlara, boğaza, Üsküp'e Endülüs'e aşıkydın. Sağa sola sapmadan, müdanasız, asil ve vakur yaşanabileceğini gösterdin ya bize. Var ol ağabey. Bin yaşa. Altmış yıl, aslında az değil ama öyle diri ve hayat fışkıran bir imge edinmişsin ki, senin altmışın nedense öyle kısa, az geliyor bize. Sanki oğulum kadar yaşadın. Sanki ruhum kadar. Yirmi dördündeki Ahmet Salih'im kadar ağabey. Çok yaşadın demiyorum ağabey ne olur yanlış anlama. Evvelce de dedim ya, bende berabersiniz. Ne olursun. Ruhuma, oğul balıma iyi bak ağabey. İbrahim ağabeyimizin Cemilesine de selamlarımızı söyle ağabey.

Benim gibi meğer sana yaslanan ne çok insanı yüzüstü bıraktın desem günah mı olur ayıp mı? Bazen sana kızıyoruz ağabey. Ben kızıyorum yani. Bu cüreti kendimde buluyorum bazen. Bilesin ki, bir ben değilim başka dostların da, kardeşlerin de kızıyor sana. Hani yüzüne hemen hiçbir şey söylenemiyordu ya. Şimdi söylüyoruz işte. Yüzün temizdi, çok

Şükür ki, doğdun ağabey. Şükür ki, tanıdık seni. Demek senin mevsimin bahardı. O yüzden vurgundun güzelliğe. O yüzden erguvanlara, boğaza, Üsküp'e Endülüs'e aşıkydın. Sağa sola sapmadan, müdanasız, asil ve vakur yaşanabileceğini gösterdin ya bize. Var ol ağabey. Bin yaşa. Altmış yıl, aslında az değil ama öyle diri ve hayat fışkıran bir imge edinmişsin ki, senin altmışın nedense öyle kısa, az geliyor bize.

Akif Emre arşivinden

temiz. Allahı hatırlatan, maskesiz, mümin, Müslüman. Hiç söylemesen de yazmasan da gönlünde olanı söylerdi yüzün. O temiz, vakur, kaygılı, güleç, güven telkin eden, başka alemlere bakan, bir büyük derdi taşıyan yüzü çok özledik ama az kaldı. Biz de geleceğiz. Biraz oyalanıp geleceğiz.

Bu arada Kayseri'ye gittim ağabey, muhtereme anneni ve kardeşini ziyaret ettim. Garip bir ziyaretti. Yüz yüze anlatırım detayları. Evinizde tevarüs ettiğin derin çizgileri gördüm. Teyzeyle beraberce ağlaştık. Taner de vardı. Annen, Şerife hanım "Yavrum sen de bilirsin bu acıyı" dedi. Biraz yutkunduk, biraz ağlaştık, biraz seni yaşadık. Sana kızdım daha evvel niye götürmedin diye. Günlük güneşlik bir gündü. Sonra bahçenizden bana meyveler verdi annen. Onları unuttum, sonra istedim kargoyla gönderdi Taner. Senin için Erciyes'e baktım. Gün boyu sevdikleriyle, izini sürenlerle vakit geçirdim. Gözyaşlarına eşlik ettim. Hunat Hatuna gittim. Hani beni götürüleceğine söz verdiğin Hunat Hatun Camiine. Neyse ki sevenlerin geldi. Güzeldi Kayseri. Rüyalarına girdiğin dostlarınla, hatıralarını çoğaltmaya çalışsan, hiçkırta hiçkırta ağlayan sevenlerinle güzeldi.

Son zamanlar neredeyse her cümleli yarım bırakıyordun. Tamam, hayal kırıklığın derindi ama kim muradına ermişti burada. Biliyordun, burası böyle bir yer işte. Neye kızıyoruz biliyor musun ağabey. Aynı galaksilerde yaşayan biz dostlarını hem yörüngende hem de ayrı ayrı kavanozlarda tutmuşsun ya ona. Bunu nasıl yaptın? Senden sonra çok hayretler içinde kaldık. Birbirine mesafeli insanlar sende buluşmuş ve onlarla ayrı dillerde konuşmuşsun. Mühendis tarafını da, şairane yanını da ustalıkla kendine sakladığın gibi dost-

larını da birbirine dokundurmamışsın. Bir yanın bin dokuzyüzyetmişsekiz. Her yanın bindokuz-yüz yetmişdokuz.

Bu yüzden seni sahiden çok sevenler bir çekmeceye yerleştirmekte güçlük çektiler. Herkes haklı olarak seni, hatıranı kendi çekmeceğine yerleştirmek ve kendince tanımlamak istedi. Sufi yanın ile düşünce boyutunu birleştiremeyenler oldu. İslam'ın bütün renklerini bir arada düşünemilmekte güçlük çekenler senin geniş ufkun tanımlamakta da acze düştüler. Hasılı şahitlerin, sevenlerin çoktu. Bu çok kıymetli bir şeyken niye seni sevenleri burada buluşturmadın, bir araya getirmedin ki? Değil mi ki, Allahımız bu şahitliğe, bu dostluğa, bu kardeşliğe iltifat ediyor ve değerli buluyor.

Sen birdenbire esas yurduna gidince ağabey, bizler kalakaldık bir başımıza. Herkes ayrı bir köşede kaldı. Çapraz hatlar oluştu. Birbirini tanımayan insanlar senin etrafına buluşmaya başladı. Bir süre "şimdi ne yapacağız" çaresizliğinde seninle hemhal olduk ama sonra hemen hayata döntüverdik. Bu anlamda arkandan söylenenleri, yazılanları okusan sahiden hayretler içinde kalır, bazen bu ben miyim, bazen de bu o mu derdin. İnsanız ya. Bazısı yürek yakıcıydı, bazısı tuhaf. Söylenmeyen sözlerin hasreti dudağında olanlar gözyaşlarını gözden sildiler ama her hallerini söze dökebilecekler de zımnen mahcubiyetlerini dillendirdiler. Bazısı da nasıl olsa ileride halleşir helalleşiriz diye hepimizin hayatta her zaman yaptığı üzere ertelenmiş duygularını, söylenmemiş sözlere döktü. Senden ziyade yazanı söyleyeni kendi vicdanıyla yüzleştiren sözler, yazılar. Kısaca, seni seviyorlardı. Allahımız hepsinin gönlünü görsün.

Seninle hayatta hiç yüzleşmemiş ama ayak izlerini süren, düşünce eylemini takip eden öyle dostlarını gördük ki, ağabey onlara mutlaka oradan bir tebessüm bir selam göndermelisin. Bildiklerimin adlarını saymak istiyorum ama sayamadıklarına haksızlık olur diye söylemeyeceğim. Allah onları daima berhudar eylesin. Hakkında söylenenler yazılanlar üzerine de seninle konuşmak çok güzel olurdu ağabey. Tuhaf işte. İnsanız ya. Ve büyük suçluları vicdan azabı beslemiş ya. Öyleyiz işte. Hayata dönüyor işte. Akif ağabey şöyle derdi, böyle derdi diye dönerken sana referans bile verdik. Senden öğrendiklerimizi ve hayatının özeti olan çürümeye direnin ve ellerinizi temiz tutun mesajını da hatıralarımızın arasına alınca bize yüklediğin o duygusal/düşünsel yükten de büyük ölçüde kurtulduk ve bu hamam taşı dünya ile yeneden daha sağlam bağlar kurmaya, devinmeye, debelenmeye, yuvarlanmaya başladık.

Yaralıydın. Nadanın, namerdin tuz basmasını istemediğin yarandan yazıyordun. Bir çığılıktın, karanlığı yırtmak isteyen bir çığılıktın ama sesin sende kalmıştı. Sana da köşe yazarı, sana da gazeteci dediler ki, sesin kaybolsun. Olmadı, olmayacak. Gelecek nesiller Akif Emre'nin İzler'ini, katıksız, sentezsiz, arı, duru İslam eksenli düşünce çizimini daha net olarak görececek ve izleyecekler. Allahın inayetiyle.

Dedim ya sende kesişen, sende buluşan bir dost kümesi vardı. Sen buradayken bunu gördüm, seni sevenlerin listesini yapar, sana da söyledim ama sen her zamanki tenezzülsüz tarzınla insanların ragbetine ragbet etmez "Yok canım, bizi kim ne yap-sın, bizi niye okusunlar" diye geçiştirirdin. Şimdi arkanda seni bu kadar seven insanı görünce düşünüyorum da tam olarak öyle miydin yoksa bize kül mü yutturdun acaba? Belki de daha çok sevilme istiyordun. Galiba öyleydin. Bak gülümsüyorsun ağabey. Bildim, evet öyleydin. Neticede seni en seven, senin en sevdiğin seni bizden, sevenlerinden kendine aldı. Şimdi bahar geliyor ağabey. Erguvan mevsimi geliyor. Ardi sıra da 23 Mayıs geliyor. Biz daha buradayız, buralardayız. Vakti, saati, mühleti bekliyoruz. Sen Edirnekapı Şehitliğinde inşallah huzurdasın. Cennet ırmaklarının etrafında, Selsebilin kıyısında erguvanlar içindesin.

Daha evvel de söyledim yerin yurdun çok güzel ağabey. Bizimleyken sanki çok da bizimle değildin. Yalnız mıydın, değildin. Mutlu bir yuvan, üzerlerine titredığın pırlanta gibi çocukların ve saygıdeğer bir eşin vardı. Hamdoslun emanetini asaletle taşıyorlar. Cemiyet hayatında yalnız gibiydin ama sanki pek de yalnız değildin. Hem yalnız olmak hem yalnız olmak istemiyordun. Büyük kalabalıklara değilse de neticede kitlelere söz söylüyor, sesine yankı arıyordun. Yazarken söylerken biliyordun bir başnalığını. Ümit var mıydın, galiba biz insandan değildin ama ümitvar olmasan yazı masanda değil de bir başka yerde ruhunu teslim ederdin. Yaralıydın. Nadanın, namerdin tuz basmasını istemediğin yarandan yazıyordun. Bir çığılıktın, karanlığı yırtmak isteyen bir çığılıktın ama sesin sende kalmıştı. Sana da köşe yazarı, sana da gazeteci dediler ki, sesin kaybolsun. Olmadı, olmayacak. Gelecek nesiller Akif Emre'nin İzler'ini, katıksız, sentezsiz, arı, duru İslam eksenli düşünce çizimini daha net olarak görececek ve izleyecekler. Allahın inayetiyle.

Evet ağabey, seni itmişlerdi. İtenler son zamanlar mahcuptu, pişmandı ve kendilerine çekmek istiyorlardı ama sen artık onlarla aynı yerde olmak istemiyordun, davetlerine icabet etmiyor, çağrılarına uymuyordun. Asaletin, kumaşın tenezzüle maniydi. Zira onlarla aynı yerde değildin. Zira menziline, mevziini, dilini, duygunu, düşünceni terk etmemiştin. Meydan yerinde, kavganın göbeğindeydin ama kalbini, gönlünü muhafaza için kendi üstüne, kendi içine kapanmıştın. Kavgadan kaçanları, mevzilerini terk edenleri, ganimet ve yağma peşinde olanları cezalandırmak ve sana nüfuzlarına mani olmak üzere etrafına kapanmıştın. Seni bizden saklamak isteyenler kendi vicdan ıstırahatlerini muhafaza için etrafına kapanık olmanı kendine kapanıkmiş gibi gösteriyorlardı.

Kendine sahiptin, muhkemdi imanın, aşkın, ruhun, vicdanın. Bakıyordun, görüyordun. Eski yeni yol arkadaşların da senin baktığını görüyordu. Derin bir sükunet ve vakar yansıtıyordun ama biliyoruz ki, hiçbir zaman yatışmıyordun. Dalgalar sende yatışmıyordu, dağlar yatışmıyordu, denizler yatışmıyordu. Mevziini, menziline, kendini, davanı, derdini, rüyayı terk etmediğin için her şeyi hatırlıyordun. Biliyoruz ki, sevdiğinin geçirdiği evrim, dünyaya sağladıkları uyum senin gönlüne giran geliyordu. Ama bitti işte dağdağa. Bitti yokuş. İnşallah hafifledin, ferahladın şimdi ağabey. İnşallah Rabbi Rahimimiz gönlünü gördü.